

måske nogle år. Så forlader de folkeskolen. Og det er jo det nye, der er kommet ind de senere år, at der er mange unge lærere, der siger: Vi vil ikke bruge vores arbejdsliv i folkeskolen. Mener ministeren, at det skyldes mangel på klare mål, eller at skolen ikke er en skole for alle? Eller mener ministeren, at det ligger i den tredje ting, som ministeren nævner som problem eller udfordring nummer tre, nemlig manglende dialog mellem skole og hjem, som i virkeligheden dækker over drønende problemer med uro og med adfærdsvanskelige børn, som ikke har fået kærlighed og omsorg og opdragelse derhjemme, og hvor det hele losses over på lærerne?

Mener ministeren ikke, at årsagen til lærerflugten og til, at en række elever bliver flyttet over i privatskoler af deres forældre, ligger i problem eller udfordring nummer tre og ikke i nummer et eller to?

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Jeg må erklære mig ganske uenig i hr. Frank Dahlgaards måde at udlægge tingene på.

For det første er det stærkt tvivlsomt, om der er en væsentlig større lærerflugt, end der altid har været. De sidste sikre tal er fra 1998, og der viste lærerflugten sig ikke at være større, end den plejer at være. Som det vil være hr. Frank Dahlgaard bekendt, er der altid lærere, der på basis af den gode grunduddannelse, de har fået, har søgt andre fag. Der er f.eks. en række højtspekterede og ærede kolleger her i Tinget, som kommer på baggrund af en læreruddannelse. Det tror jeg det danske samfund i alt har meget stor gavn af.

Den måde, som jeg tror det er væsentligt at håndtere det på, er det naturlige ønske, lærere har i forhold til at have en arbejdsplads med en personalepolitik og en imødekommenhed og en måde at samarbejde med kolleger på, som svarer til andre arbejdspladser. Det er noget, man er blevet langt mere bevidst om i de senere år. Det, som altid slår igennem, hvis man spørger lærere, uanset om de er trætte af skolen eller ej, er, at der er noget, der binder dem til det, så er det faktisk børnene og i mange sammenhænge netop nogle af de børn, som jeg tror hr. Frank Dahlgaard ville karakterisere på den måde, som lå i det sidste spørgsmål, hvilket jeg egentlig finder er lidt misvisende.

Frank Dahlgaard (UP):

Jamen der er da i hvert fald logik i det, ministeren siger, og når ministeren i virkeligheden først har problemet med hjemmenes svigt i forhold til deres børn som udfordring nummer tre – det er det, der ligger som problem eller udfordring nummer tre fra ministeren, hvor jeg har det som nummer et – så er det jo naturligt, at ministeren siger, at der ikke er nogen problemer, og at der altid har været uro i klasserne, og at den ikke er steget. Men hvorfor kan man så fra Danmarks Pædagogiske Universitet berette om, at hver tredje nyuddannede lærer forventer efter nogle år i folkeskolen simpelt hen at forlade folkeskolen og finde et andet arbejde? Det fremgår jo af en undersøgelse fra Danmarks Pædagogiske Universitet, der fremkom i januar i år, som ministeren givetvis har kendskab til.

Hvorfor er det sådan, at en femtedel, altså 20 pct. af de lærere, der blev færdiguddannet i 1996, for 5 år siden, har forladt folkeskolen og er gået ud af deres fagforening, Danmarks Lærerforening? Det er et tal, der har alarmeret Danmarks Lærerforening. Alarmerer det ikke ministeren, og får det ikke ministeren til at revidere sin prioritering, så det her problem ikke er problem nummer tre i folkeskolen, men nummer et?

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Jeg er lidt ked af, at taletiden herinde ikke tillader i detaljen at gå i rette med de antagelser, som ligger i hr. Frank Dahlgaards spørgsmål.

For det første synes jeg, at det er helt misvisende som en generel betragtning at tale om hjemmenes svigt. Det er min opfattelse, at der aldrig har været så mange børn, der har det så godt, som de har det i Danmark i dag. Kontrasten til de børn, som har det dårligt, er til gengæld så meget desto større, men det er min vurdering, at det er en mindre gruppe.

Jeg tror, at forældres omsorg og optagethed af deres børn er på et endog særdeles højt niveau. Det er en udfordring at sikre, at skolerne og forældrene arbejder sammen i forhold til noget, som er en fælles målsætning, med hver sit ansvarsområde, men i forhold til det at sikre børnene en god opvækst; skolen med dens undervisningsformål, forældrene med deres opdragelsesformål.

I forhold til det, at lærere forestiller sig, at de ikke skal undervise inden for folkeskolen i 40 år, så har jeg svært ved at se det som et problem, at